



Arrest

nr. 227 604 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 juni 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juni 2019 legt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van drie jaar.

1.2. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Lokeren op 28/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 15.05.1967

Geboorteplaats: Trougout

Nationaliteit: Frankrijk

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/06/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13/05/2011. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van meerdere PV's:

DE.37.L6.007178/2013 wegens aanranding van de eerbaarheid door PZ Lokeren

DE.43.L6.000662/2013 wegens opzettelijke slagen en verwondingen door PZ Lokeren

KO.21 .L1.107724/2005 wegens oplichting door PZ Vlas

KO.21 ,L1.101926/2005 wegens schriftvervalsing door PZ Vlas

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

DRIE JAAR

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verkreeg een verblijfskaart op basis van een Frans paspoort die later werd ingetrokkene nadat bleek dat het afgeleverde Frans paspoort vals was. Deze beslissing werd aan hem betekend op 09/05/2005 met een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 03/12/2009. Deze aanvragen werd telkens verworpen waarvan de laatste op 01/02/2011 Deze beslissing is op 13/05/2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Ook het beroep bij de RVV werd op 26/04/2012 verworpen.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een vrouw en vier kinderen heeft. Er is echter geen enkel zicht op een mogelijke verblijfplaats van zijn familieleden. Volgens info van de PZ Lokeren zouden zij zich in Roubaix bevinden en woont betrokkene in Lokeren zonder zijn familie.

Op 28/06/2019 verklaart hij aan de politie dat hij bij zijn dochter in Frankrijk woont.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van meerdere PV's:

DE.37.L6.007178/2013 wegens aanranding van de eerbaarheid door PZ Lokeren

DE.43.L6.000662/2013 wegens opzettelijke slagen en verwondingen door PZ Lokeren

KO.21 .L1.107724/2005 wegens oplichting door PZ Vlas

KO.21 .L1.101926/2005 wegens schrijftvervalsing door PZ Vlas

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) juncto artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), juncto het redelijkheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Art. 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Aldus dient bij de bepaling van de duur van het inreisverbod ook rekening te worden gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

De motivering dienaangaande dient uiteraard ook adequaat en pertinent te zijn.

De overwegingen in de bestreden beslissing terzake de eerbiediging van art. 8 EVRM zijn niet adequaat en pertinent. Zij vormen (minstens schijnbaar) een copy-paste uit andere beslissingen, doch kunnen redelijkerwijze niet in verband gebracht worden met de bepaling van de duur van het inreisverbod.

(i) Nopens de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied

8.

De gemachtigde betoogt in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaard heeft geen gezinsleven te hebben op Belgisch grondgebied.

Verzoeker heeft echter wél verklaard een gezinsleven te hebben met zijn dochter op Frans grondgebied.

De bestreden beslissing betreft in casu een inreisverbod dat geldt voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen zodat het inreisverbod (en de duur ervan) uiteraard wel een

invloed heeft op het gezinsleven van verzoeker in Frankrijk, dat immers ook tot de Schengenzone behoort.

De gemachtigde kon zich er m.a.w. niet mee vergenoegen te stellen dat verzoeker geen gezinsleven heeft op Belgisch grondgebied en het gezinsleven van verzoeker met zijn dochter op Frans grondgebied aldus volstrekt onbesproken/ onbehandeld te laten bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Dit gezinsleven van verzoeker met zijn dochter op Frans grondgebied is immers een element dat redelijkerwijze een invloed dient te hebben op de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Waar dit gezinsleven van verzoeker op Frans grondgebied door de gemachtigde flagrant (of per vergissing?) wordt genegeerd, dient een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. art. 8 EVRM te worden aangenomen.

(ii) Nopens de vermeende eerbiediging van art. 8 EVRM

9.

De gemachtigde tracht in de bestreden beslissing uiteen te zetten dat het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod geen schending oplevert van art. 8 EVRM.

De overwegingen van de gemachtigde missen evenwel de vereiste pertinentie.

De gemachtigde overweegt dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat t.a.v. het recht op een gezins- of privéleven.

De bestreden beslissing betreft evenwel geen beslissing die een tijdelijke terugkeer voor gevolg heeft, doch impliceert voor verzoeker een verbod impliceert om gedurende de maximumduur van 3 jaar nog de Schengenzone te betreden (en zijn gezinsleven voort te zetten).

De argumentatie van de gemachtigde m.b.t. een tijdelijke terugkeer van verzoeker is m.a.w. allerminst dienstig en kan niet betrokken worden op de beslissing (= het inreisverbod) zelf en de gevolgen ervan.

Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor de overweging van de gemachtigde dat de verplichting om terug te keren enkel een tijdelijke verwijdering voor gevolg heeft. In casu betreft de bestreden beslissing het opleggen van een inreisverbod voor een maximumduur van 3 jaar, zodat de gemachtigde uiteraard niet dienstig kan verwijzen naar " eventuele tijdelijke verwijdering".

De eerbiediging van art. 8 EVRM vereist dat bij de bepaling van de duur van een inreisverbod terdege rekening wordt gehouden met de reële gevolgen van dit inreisverbod (en de maximumduur) op het gezinsleven. In casu beperkt de gemachtigde zich er evenwel toe de gevolgen van een tijdelijke terugkeer te vermelden in een poging om de eerbiediging van art. 8 EVRM aan te tonen, terwijl de bestreden beslissing net de maximumduur van het inreisverbod voorziet, d.i. uiteraard een geheel andere beslissing met fundamenteel verschillende gevolgen.

De gemachtigde heeft aldus verzuimd een adequate beoordeling te maken van de gevolgen van de bestreden beslissing op het gezinsleven van verzoeker en op art. 8 EVRM.

Een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. art. 8 EVRM iuo. de zorgvuldigheidsplicht dient bijgevolg te worden aangenomen.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij acht voormelderegels geschonden, daar verzoekende partij een gezinsleven zou hebben met zijn dochter op Frans grondgebied.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de aanhef van de bestreden beslissing het volgende vermeld:

" Betrokkene werd gehoord door PZ Lokeren op 28.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 15.05.1967

Geboorteplaats: Trougout

Nationaliteit: Frankrijk

Wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

In zoverre verzoekende partij erop wijst dat zijn dochter op Frans grondgebied woont, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat hij niet het nodige kan doen om zich de vereiste documenten aan te schaffen om zich naar Frankrijk te begeven.

Verzoekende partij kan de vereiste documenten aanvragen om naar Frankrijk te gaan, ook al wordt hij in het bezit gesteld van een inreisverbod, hetgeen duidelijk blijkt uit de aanhef van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan verder ook niet aanhalen dat de gemachtigde het gezinsleven van verzoeker in België en het gezinsleven met zijn dochter op Frans grondgebied volstrekt onbesproken laat.

De gemachtigde heeft dientomtrent het volgende gemotiveerd:

“Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een vrouw en vier kinderen heeft. Er is echter geen enkel zicht op een mogelijke verblijfplaats van zijn familieleden. Volgens info van de PZ Lokeren zouden zij zich in Roubaix bevinden en woont betrokkene in Lokeren zonder zijn familie. Op 28/06/2019 verklaart hij aan de politie dat hij bij zijn dochter in Frankrijk woont.

Wart de vermeende schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” De verzoekende partij kan derhalve niet voorhouden dat de gemachtigde niet gemotiveerd heeft omtrent het gezinsleven van verzoeker.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een vrouw en 4 kinderen heeft. Er is geen enkel zicht op een mogelijke verblijfplaats van zijn familieleden. Volgens info van de politiezone te Lokeren zouden de familieleden van verzoeker zich in Roubaix bevinden en woont verzoeker in Lokeren zonder zijn familieleden. Daarnaast heeft verzoeker aangegeven dat hij bij zijn dochter in Frankrijk woont.

Bijgevolg wordt een beschermenswaardige relatie in België niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

In zoverre zijn familieleden verzoeker niet zouden kunnen vergezellen bij hun tijdelijke terugkeer, kan hij met hen nog steeds een gezinsleven verderzetten via moderne communicatietechnieken. Verweerder wijst hieromtrent op de volgende rechtspraak:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch **laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.**

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen **moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven** met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige

binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de overwegingen in de bestreden beslissing over de eerbiediging van artikel 8 van het EVRM niet adequaat en pertinent zijn. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij dat zij verklaard heeft geen gezinsleven te hebben op Belgisch grondgebied. Zij betoogt dat zij echter wél verklaard heeft een gezinsleven te hebben met haar dochter op Frans grondgebied. De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing in casu een inreisverbod betreft dat geldt voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen zodat het inreisverbod (en de duur ervan) uiteraard wel een invloed heeft op haar gezinsleven in Frankrijk, dat immers ook tot de Schengenzone behoort. De gemachtigde kon zich er m.a.w. volgens de verzoekende partij niet mee vergenoegen te stellen dat de verzoekende partij geen gezinsleven heeft op Belgisch grondgebied en haar gezinsleven met haar dochter op Frans grondgebied aldus volstrekt onbesproken te laten bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

De gemachtigde overweegt volgens de verzoekende partij verder dat een terugkeer naar het land van het herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat t.a.v. het recht op een gezins- of privéleven. De verzoekende partij merkt echter op dat de bestreden beslissing evenwel geen beslissing betreft die een tijdelijke terugkeer voor gevolg heeft, maar impliceert voor de verzoekende partij een verbod om gedurende de maximumduur van 3 jaar nog de Schengenzone te betreden (en

haar gezinsleven voort te zetten). De argumentatie van de gemachtigde m.b.t. een tijdelijke terugkeer is volgens de verzoekende partij m.a.w. allerm minst dienstig en kan niet betrokken worden op de beslissing zelf en de gevolgen ervan. Mutatis mutandis geldt volgens de verzoekende partij hetzelfde voor de overweging van de gemachtigde dat de verplichting om terug te keren enkel een tijdelijke verwijdering voor gevolg heeft. In casu betreft de bestreden beslissing het opleggen van een inreisverbod voor een maximumduur van 3 jaar, zodat de gemachtigde uiteraard niet dienstig kan verwijzen naar een "eventuele tijdelijke verwijdering". De gemachtigde heeft aldus volgens de verzoekende partij verzuimd een adequate beoordeling te maken van de gevolgen van de bestreden beslissing op het gezinsleven van verzoeker en op artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing bevat de volgende motieven over artikel 8 van het EVRM en het gezinsleven van de verzoekende partij:

"Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een vrouw en vier kinderen heeft. Er is echter geen enkel zicht op een mogelijke verblijfplaats van zijn familieleden. Volgens info van de PZ Lokeren zouden zij zich in Roubaix bevinden en woont betrokkene in Lokeren zonder zijn familie. Op 28/06/2019 verklaart hij aan de politie dat hij bij zijn dochter in Frankrijk woont. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij er van op de hoogte is dat de verzoekende partij een vrouw en vier kinderen heeft die in Roubaix in Frankrijk zouden verblijven, dat de verzoekende partij heeft verklaard dat ze bij haar dochter woont in Frankrijk, en dat de terugkeerverplichting volgens de verwerende partij geen breuk in de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Verder motiveert de verwerende partij eveneens dat de verzoekende partij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Uit het verhoorverslag van de politie van 28 juni 2019 blijkt dat de verzoekende partij inderdaad heeft verklaard dat zij bij haar dochter verblijft. Verder blijkt uit dit stuk dat de verzoekende partij verder geen verklaringen zou gedaan hebben omtrent haar gezinsleven. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat de verzoekende partij een vrouw en vier kinderen heeft, die zich in Roubaix zouden bevinden. Dit vindt grondslag in de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij volgens de politie van Lokeren in Lokeren zou wonen. Ook dit vindt grondslag in het administratief dossier.

Niettegenstaande dat de verzoekende partij verklaarde bij haar dochter in Rosny in Frankrijk te verblijven en dus niet in Lokeren, brengt zij tot op heden niet het minste begin van bewijs aan voor bewering. Zij maakt aldus op geen enkele wijze aannemelijk dat er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij al sinds 2001 uit de echt gescheiden is, dat zij minstens tot 2011 in België verbleef zonder haar kinderen en echtgenote.

Hoewel het duidelijk is dat het bestaan van een gezinsleven door de verwerende partij in casu niet enkel kan bekeken worden voor zover het een gezinsleven in België betreft en het evenzeer, zoals de verzoekende partij terecht stelt, een gezinsleven in Frankrijk kan betreffen, is het wel aan de verzoekende partij om in de eerste plaats aannemelijk te maken dat zij zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij dit gegeven in rekening had moeten brengen voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

In zoverre de verzoekende partij kritiek heeft op de motivering van de verwerende partij waarbij ze stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst slechts tijdelijk is en geen breuk in de familiale relaties teweegbrengt en aldus geen moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij tot op heden niet heeft aangetoond daadwerkelijk onder het toepassingsveld van

artikel 8 van het EVRM te vallen, zodat zij inderdaad niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een breuk in haar familiale relaties inhoudt. De duur van het inreisverbod is drie jaar en aldus zal de verzoekende partij gedurende drie jaar het Schengengrondgebied niet mogen betreden. Dit is dus wel degelijk een tijdelijke maatregel.

De verzoekende partij maakt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU